

Razmišljen občinski pisar.

Občinski pisar v Rakitji je bil pošten in dobrovoljen mož, a takó razmišljen in pozabljen, da je navadno vse, kar se ni tikalo občinskih zadev, ali pozabil ali pa napačno napravil; v pisarni pa je bil vesten in natančen, da mu gospod župan nikoli ni mogel kaj oporekati.

Njegova žena ga je dobro poznala ter je zvesto pazila nanj, vzlasti, predno je šel v pisarno, ogledala ga je od vseh strani, je-li vse v redu ali ne; kajti če nje ni bilo zraven, gotovo je na jedno nogo obul črevelj, a na drugo pa škrpetelj, in večkrat je celó pozabil klobuk ter je z domačo kapico odšel v pisarno.

Necega dne je bil pri graščinskem oskrbniku na obed povabljen, ker je oskrbnikov sin dobil lepo službo ter se od domačih in znancev poslavljaj, predno je odšel na svoje mesto. Ta dan ga je žena posebno pazljivo ogledala, in ko je šel v pisarno, klicala je še za njim, naj vendar ne pozabi, tudi v njenem imenu gospodu oskrbniku čestítati, da je njegov sin zdaj tako dobro oskrbljen. Pisar je vse obljubil in šel v pisarno. Ondu pa se je v svoja pisma in opravila takó zamislil, da je na vse pozabil ter opóludne hotel domóv iti na obed, kar na trgu sreča gospoda župnika, katerega spoštljivo pozdravi in še dostavi: „Kam pa denes tako gosposki, če smem vprašati?“ — Na obed k gospodu okrajnemu glavarju,“ odgovorijo gospod župnik. „Lejte, lejte, jaz bi pa na to skoro bil pozabil,“ reče pisar ter gre z župnikom k okrajnemu glavarju, mesto k graščinskemu oskrbniku. Ko prideta tjà, naredijo gosp. župnik navadni poklon, rekoč: „Ker ste tako zaukazali, sem takó sloboden . . .“ kar tudi pisar prav priprosto za njim ponoví. Gospá je začudena pogledala moža, a on, ki je pisarja dobro poznal, namigne, naj še za jednega pogrnejo ter se vsedejo za mizo.

Od kraja je bilo pri mizi vse tiho, kajti gospod in gospa sta bila slabe volje, ne zaradi nepovabljenega gosta, nego ker sta danes pričakovala na počitnice sina, ki je v mestu študiral, a mesto sina je prišlo od ravnatelja pismo, da še sina danes ne bo domóv, kajti sicer talentiran a precej neporeden fant mora zaradi svojih neporednosti danes v luknji sedeti. Župnik o tem niso nič vedeli in poprašajo po sinu. Pri tem se spomni pisar, kar mu je žena naročila, zato vstane in čestíta tudi v imenu svoje žene, da je njihov sin zdaj tako dobro oskrbljen; on je uže to davno zaslužil, in le čuditi se je, da je moral tako dolgo čakati.

„Od kod pa vi veste, kar se je mojemu sinu zgodilo?“ vpraša glavar. „Mi smo pri nas to uže sinoči vedeli, in danes me je žena še posebno opomnila, da vam ne bi pozabil tega povedati.“

Gospa je uže hotela svojeje nevolji dušek narediti nad ubogim pisarjem, pa k sreči ni mogla do besede priti, ker je pisar ves navdušen opisoval bodočo srečo Ferdinandovo, iz česar je gospa takój spoznala, od koga da on govori. Med tem sta tudi glavar in župnik nekaj na tihem govorila in potem so pogovor napeljali na druge stvari.

„Kako vam diši moje vino?“ vpraša gospod pisarja. „Naj mi ne zameri vaša milost, skoraj bi rekel takó kakor kis (jesih),“ odgovori šaljivo pisar, in on je pravo imel, kajti razmišljeni mož si je bil poprej, ko je sluga

bil prinesel k ribam steklenice z oljem in kisom, mesto na ribo v svojo kupico nalil kisa.

Po raznih pogovorih so prišli do tatvine, ki se je bila v Rakitji zgodila. Vsi so imeli sum na necega znanega tatú. Kmalu potem so pa začeli govoriti o politiki in o novem ministru, in ker je bil pisar precej tih postal, vpraša glavar: „Kaj pa vi o njem mislite?“ —

„Da je pravi lopov, ki bi užé moral davno na visicah viseti ali vsaj v ječi smrti čakati,“ odgovori na začudenje vseh ubogi pisar. „Kakó morete kaj tacega govoriti?“ vpraša začudení glavar. „Ravno danes,“ opravičuje se pisar, „bile so zaslišane priče, in izvedelo se je, da ta lopov ni bil le pri tej tatvini, nego da je vodja velike tatinske druhalí.“ Zdaj je bilo vsem jasno, da pisar ni govoril o ministru, nego da je imel še vedno tatú v mislih.

To je veliko pomagalo, da sta gospod in gospa prišla v dobro voljo in da so vedno več govorili. Nekdo je omenil župana, ki rad vedno več govori, nego li zna, in gospa je pri tej prilíki naredila nekatere komplimente gosp. župniku zaradi njegovih govorniških zmožnosti.

„Gotovo tudi vi radi gospoda poslušate?“ reče konečno pisarju. „Ne morem pritrđiti, ker mi ta človek vedno preveč veka in žveka!“ odvrne pisar. On je namreč mislil, da še vedno o županu govoré.

Tako je še pisar po svojej razmišljenosti veliko smešnih prizorov napravil, da so bili vsi židane volje ter so do večera pri mizi ostali.

Med tem so pri grašćinskem oskrbníku dolgo nanj čakali, in ker ga le ni bilo, poslali so domóv po njega. Žena ga je šla iskat v pisarno in k nekaterim drugim znancem, a nikder ga ni dobila; da bi bil pri okrajnem glavarju, to jej še na misel ni prišlo. Ker ga še celó v mraku ni bilo domóv, poslali so grašćinske hlapce s svetilnicami ga iskat. Dva izmed teh, ki še nista bila dolgo v službi, sreča pisar sam ter ju vpraša, kaj da iščeta. „Zgubljenega občínskega pisarja,“ odgovorita mu.

Pisar si ni mogel misliti, da bi njega iskala, in misléč, da morebiti iščeta njegovega prédnika, ki je pred nekaterimi leti v jarku za Rakitjem utonil, reče jima: „Tega zamán iščeta; on je utonil in so ga užé našli.“

Naglo se vrnetá hlapca, da pisarjevej ženi poročita žalostno novico, ali njena žalost ni dolgo trajala, kajti kmalu za hlapcema je prišel tudi pisar zdrav in vesel domóv.

J. S—a.

Desét lét.

Domóv popótník v spéh koráka,

Glasnó zapóje zvon z gorice,

V dolíni híšo vidi spét,

Popótníku zevré srcé,

Ki lét je videl nij desét,

Debéle pritekó solzé

Sestric in bratov jedva čaka.

Z očij na ogorélo lice.

„Oj tam počíva mati mójá,

Počíva oča sívi z njó!“

Popótník vstavi zdaj nogó —

To nij veséla k dómu hójá!

A. Šćínkovec.